

ZGODNJA

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 32.

V četrtek 11. velikga serpana 1853.

Tečaj VI.

Vsim slovenskim plesavkam.

Drage Slovenke!

Smilite se mi, de imate današnje dni okoli sebe tolikanj sovražnikov, ki vas s peklensko zvi-jačo v svoje mreže vabijo, in, ko so vas v pest dobili, vam brez milosti predrago, sveto devištvo vzamejo. Taki vaši sovražniki so sadanji mladenci, in njih nastavljene mreže so hudičevi plesi, s kterimi kristjani Gospodove dneve malopridno sramotijo, in božji serd na zemljo klicejo.

Duhovni pastirji, kterim je ples za nedolžnost od vsih očitnih veselovanj nar nevarniši, pogosto in ostro zoper njega govore, kakor je bil nekdaj sveti Karl Boromej svojim duhovnam zaukazal, ali njih opominovanja so večidel le glas vpijočiga v pušavi. Ta peklenska navada se je tako vkoreninila, de se ne da izrjavati, in akoravno se zdaj tu pa tam od neštevilnih nesreč dušnih in telesnih sliši, ki jih ples porodi, se današnja mladina ne da pregovoriti, de bi odstopila od takiga veselovanja, pri kterim peklenski satan kersenim dušam goste zanjke zastavlja.

Drage Slovenke! sveta cerkev vas imenuje pobožni spol, in jaz vaše mehke serca poznam; zatorej se nadjam, de bote moje besede, s kterimi vas pred plesam svariti in lepo prositi hočem, naj bi svojih duš ne prodajale, rade poslušale in v sercu ohranile.

„Ples sam na sebi ni greh“, tako pravijo nekteri. To jaz dovolim, pa terdim, de ples, kakorsin je današnje dni med Slovenci, ni brez greha, kar se lahko razvidi: Občutke za kersansko življenje v človeku dušiti, je grešno, pravijo vsi učniki. In to se na plesišu godi. Slovenke! kaj bi ve rekde od prijateljice, ko bi jo na skrivnim vidile, de bi koga objemala in se mu objemovati pustila? Slabó bi jo sodile. In glejte, tako se očitno na plesu godi. Česar bi vas na skrivnim sram bilo, zakaj vas očitno sram ni? Pač sram mora biti vsako nedolžno deklino vinjenimu človeku v naročje se vreči, in očitno pred celim svetom po plesišu z njim dirjati. Vaše občutje za bogaboječnost se rani, in kmalo ste vse prederzne, tako de, kakor je v svetim evangeliu prekanjena plesavka Janezovo glavo od Heroda tirjala, zadusi v sebi skorej vsaka plesavka sveto nedolžnost, dá prostor nečistim željam v sercu, in devištvu glavo polomi. Zato je v svetih bukvah pisano: Ne družu se s plesavko, ona te bo ob čast pripravila. Ni pa na svetu hujsi zverine od ženske, ki je sramožljivost odvergla. Začetek tega je pa ples, kakor vsi spoved-

niki terdijo. Povejte zdaj, ali so današnji plesi brez greha?

Vsi cerkveni učniki so vedno zoper ples govorili. Med drugimi je sveti Bernard rekel: *Ples je kolo, čigar sredise je satan.* Po tem takim se vsi plesavci okoli satana vertijo, in se z njim igrajo; pa dobro vemo, de, kdor se s satanom igra, ne more prijatelj božji biti. — *Kdo je ples znašel, vpraša sveti Efrem? Od koga so se ga kristjani naučili? Srest recem, de se ga niso naučili ne od sv. Petra in ne od sv. Janeza, marveč le peklenska kava ga je znašla.* Sr. Bazili vpraša: *Koga hočem pred objokovati, ali deklice, ktere po plesih hodijo, ali žene? Oboje so vredne aasih solz, deklice zgube sramožljivost, žene se uče prelomiti zakonsko zvestobo, in se se rano vzelej to ne zgodi, se vunder pohuisajo.* — *Sveti Karl Boromej pravi: Nabaden naj aas ne misli preojstrih, ako si plesarcor in plesavk ne upamo od smertniga greha izgoroviti.* — Eako se drugi sveti možje učijo. —

Ne bom od družih reči govoril, ki me se bolj silijo vse plese grešne imenovati: ne bom pravil, kolikanj tatvin se po družinah zavoljo plesa godi, ker deklinc si ne vedo drugae plesovskiga lišpa in oblačila napraviti, in fantaci ne stroškov za ples prisluziti; bom molčal od pijanosti in družih napenost, ki se pri plesu godijo; samo vprašam, kteri dan je večidel navada plesati? Ali ne ob nedeljah in praznikih? Ali je mar Gospod Bog te dni plesu posvetil? Ali se tretji božji zapovedi tako zadosti, de se po plesišu razsaja in službo božjo v cerkvi zanemarja? Preklet bodi tisti, kdor kaj taciga napravlja, njegova hiša bodi posuta, in njegovo premoženje razstreseno! Pa sej se vse to godi, zakaj Gospod Bog prej ali poslej oskrnovavce svojih dni z železno sibo obiše in njih zbirališe razdene. — Ve pa, Slovenke! poslušajte, kaj se je uue dni neki plesavki v Tominških hribih naklučilo, in ptuja nesreča naj vas zmodri:

V veliki vasi je v praznik s. Petra in Pavla župan ples napravil. Velika množica ljudi se je ob desetih k veliki maši snidila, kakor je ondi navada. Med drugimi je prišla tisti dan tudi neka osemnajst let stara deklica iz daljne vasi. Ta ni bila mende se nikoli o tem prazniku pri fari, in tudi dans so jo starsi le po nadležni prošnji sem spustili. Pri veliki maši so gospod kaplan pridigali in konec pridige prijazno omenili, kako napeno de je dans plesati, ker je velik praznik, in se slaba letina proti. Pa masnikove besede so bile bob v steno. Kmalo popoldne so jo v županovi

hisi glasno vrezali in plesali v skednju, de se je vse treslo. Tudi una unajna deklica je prišla godce pogledat, in je skorej do noči tako plesala, de so jo vsi prijazno gledali in hvalili. Komej so jo njeni sosedje pregovorili, de je že čas domu se verniti. Ona gre in po vsi poti se ne more zadosti od plesa nagovoriti. Pot proti domu je pa peljala čez reko Idrijo, čez katero berva leži. Deklica komej sred bervi pride, kar v vodo pade. Družbani krič zazejejo, in jo iz vode rešiti si prizadevajo; pa ker je reka dereča in motna, jo se le za eno uro najdejo in — mervto — iz vode potegnajo. Plesavka je iz plešisa pred sodnika stopila! Ne vem, kako se ji je tam godilo; tudi ne terdim, de njena nagla smert je bila božja šiba zavoljo plesa; to pa si upam reči, de, ako bi bila ona bližujo smert previdila, gotovo bi na ples ne bila šla, marveč bi bila velik praznik lepo praznovala, in se po dokončani popoldanski službi božji bi bila v cerkvi ostala, sveto Resnje Telo počastila, Jezusa odpusčenja svojih grehov serčno prosila, in se mu ponizno priporočila, naj bi jo na zadajo uro obiskal in v sveti popotnici se žno sklenil za dolgo in težko pot iz castnosti v večnost.

Slovenske plesavke! Tu imate žalosten izgled iz nesrečnega konca ene svojih tovaršic. Jaz pravim nesrečen konec, ker naj več nesreča se meni zdi, brez svetih zakramentov umreti. Vas sicer taka nesreča ni se zadela, pa kdo vam je za prihodnost porok? Pa kaj pravim de vas ni zadela, vselej, ko o praznikih in nedeljah plešete, vas zadene; zakaj ve grešite in dušo morite. Zatorej vas prosim, spoznajte Bogu svojo nezvestobo, kterimu ste pri sv. kerstu obljubile se hudiču in njegovimu napahu in vsim njegovim delam odpovedati, zapustite vsako plešice, katero je moriše nedolžnih dus; ogibajte se godcev, kteri vas ocitno vabijo vase devištvu in vaso nedolžnost prodati; in ne poslušajte tistih, kteri pravijo, de plesati ni greh, oni govori, kakor jih je hudič naučil. — Ljubimo Jezusa, kteri je za naše duše svoje zivljenje dal, in zvesto se derzimo njegoviga nauka! Z Bogam! Pečan.

Družba mladenčev za pobožno življenje pod varstvom Marije prečiste Device in angelskiga mladenca sv. Alojzija.

(Dalje.)

IV. Postare družbe.

1. Mladeneč, ki hoče ud te družbe biti, se mora slabih družb in nevarnih perložnost ogibati; zato:
 - a. Mora pred vsim obljubiti, de ne bo na plese hodil, tudi gledati jih ne.
 - b. Se mora ponočnimu vlačuganju popolnoma odpovedati.
 - c. Ne sme kake posebne prijaznosti, ali tako imenovaniga znanja z osebami družiga spola delati.
 - d. Ne sme brez potrebnih opravil v take kraje ali hiše zahajati, zavolj kterih bi ljudje lahko hudo od njega mislili.
 - e. Se mora nepotrebne tovaršije razuzdanih mladenčev, in kolikor je mogoče vsih tistih ljudi ogibati, ki imajo v navadi nespodobno govorjenje ali petje, nesramne sale ali noreije, — kteri se radi prepirajo, kolnejo, obrekujejo, opravljajo, igre ljubijo, pijančevajo itd., — in

še posebno tistih, ki božje nauke in svete reči zaučujejo, in pobožnost zasmehujejo.

2. Mladeneč, ki je ud te družbe, naj bo sramožljiv — sam per sebi in v družbi, v govorjenju in v vsim obnašanju. — Iz njegovih ust naj ne pride nespodobna ali pohujšljiva beseda; daleč od njega naj bo tako obnašanje, kteriga bi se mogel — postavim vpričo staršev ali drugih pametnih ljudi — sramovati; sramožljive naj bodo tudi njegove oči; naj se tudi z vso skerbjo varuje, de tudi huda nespodobna misel ali želja do njegoviga serca ne pride.
3. Mladeneč, ki je ud te družbe, naj rad moli in pridno dela.
4. Naj bo ponižen v noši in v govorjenju krotak in pohleven. — Naj bo zadovoljin tudi s pošteno domačo obleko; naj rad več poslušaj, manj pa govori; naj se z nobenim ne besedva in ne prepira, ampak naj rad vselej odjenja; naj pa tudi nobeniga ne draži in ne jezi, postavim s zabavljivimi ali zmerljivimi besedami i. t. d. —
5. Naj bo poterpežljiv. — Krivični jezi naj ne da prostora v svojim sercu; rotnenje ali kletev se celo ne sme slišati od njega.
6. Sicer naj bo mladenec serčen, nedolžno vesel in vselej poštene dobre volje; zato naj, če se mu ljubi, poštene pesmi prepeva; se sme tudi — v spodobni družbi — v kratko, nedolžno igro podati, ako časa v kaj boljiga obrniti ne more i. t. d.
7. V jedi in pijaci naj bo zmeren, tudi posti naj se rad — po izgledu svetiga Alojzija. Močnih pijač pa naj se varuje, kakor škodljiviga strupa. Brez potrebnih opravil naj v pivnico (ošarijo) se hodi ne, in tudi kadar po opravilih vanjo gre, naj se tam le malo časa zadržuje.
8. Svojim predpostavljenim, posebno staršam, mora v vsih pravičnih in poštenih rečeh zvesto pokorsino skazovati. Bratom in sestram, pa tudi drugim, naj bo ljubeznjiv in prijazen, in ne zamerljiv.
9. Ud te družbe bo imel ob nedeljah in zapovedanih praznikih — v odločenim času in kraju — nekoliko mladenčev ali fantičev svoje soseske, kteri mu bojo od dušniga pastirja izročeni, po eno ali pol ure v kersanskim nauku podučevati — če mu bo namreč to opravilo od dušniga pastirja naloženo, — sicer pa podučenje kteriga drugiga za to postavljeniga poslušati, in če bo izpraševan, z vsim spoštovanjem za božjo besedo odgovarjati.
10. Ud te družbe naj moli vsak dan en „Očenaš“ in eno „Česena si Marijo“ v čast svetimu Alojziju, s tem perstavkam: „Prosi za nas, o sv. Alojzi, de tvojo nedolžnost in pokoro posnemamo!“ — Tudi naj prejme saj vsakih šest tednov — če pa hoče, in dobro bo, tudi bolj pogostama — zakramenta svete Pokore in presvetiga Resnjiga Telesa.
11. De pazraven vsakrat se popolnoma odpustik zadobi, naj moli po opravljeni spovedi in prejetim svetim obhajilu, kleče pred kako pedobo križaniga Jezusa, pobožno in s kesanim sercam to le molitev:

„Poglej, o moj dobrotljivi in preljubeznjivi Jezus! pred Tvojim nar svetejšim obličjem klečim, in Te prosim iz globočine svoje duše, de mi živo v serce vtisneš občutljeje vere, upanja in ljubezni, praviga obžalovanja mojih grehov,

„in terdniga sklepa, Tebe ne več razzaliti, ker z resnično ljubeznijo in perserčnim usmiljenjem Tvojih pet svetih ran ogledujem, in premišlujem, de je prerok David od Tebe, o Jezus! govoril: Moje roke in moje noge so prebodli; presteli so vse moje kosti!“ (Ps. 21, 17—18.)

Za to molitev namreč, če se po vredno prejetim svetim obhajilu na imenovano vižo opravi, se zadobi popolnoma odpustik, kateri se zamore tudi za verne duše v vicah obrniti. (Glej: „Skri-nja nebeških zakladov“ stran 126.) Zraven te molitve pa se moli tudi še kaj družiga — kakor je navadno pri zadobljenju popolnoma odpustkov postavim: „pet Očenasev in pet Češena si Mar-rij, čast bodi Bogu“, ali kaka druga molitev za splohne potrebe svete cerkve, za zatrenje kri-vih ver i. t. d.

Pa tudi vsak dan naj si prizadevajo udje te družbe kak odpustik zadobiti — kakoršnih jim bo lahko dušni pastir iz imenovanih bukev „Skri-nja nebeških zakladov“ ali tudi drugih v novo podeljenih svetoval. — Posebno naj se družbini mladenči — kar sicer vsi pobožni kristjani v navadi imajo, saj kadar se pervikrat na dan sre-čajo, s temile besedami pozdravijo: „Hvaljen bodi Jezus Kristus! — Na vse večne čase! Amen.“

Za tako pozdravljenje je namreč za vsakrat odpustik za sto dni podeljen.

10. Mladeneč, ki je ud te družbe, naj včasih kako molitev, svoje vsakdanje terpljenje, zasluženje svetiga obhajila ali drugih dobrih del, za so-ude Bogu daruje, včasih pa tudi za duše v vicah.

11. Če družbini mladenec zbolí, naj ga drugi, kterim je priložno, včasih obiskujejo, ga tolažijo, in mu, kolikor zamorejo, pomagajo; če umerje, naj tisti, kateri premorejo, saj za eno sv. maso zložijo, de se bo za ranjega brala, — in vsi naj svoje zasluženje saj ene svete mase zanj darujejo; tudi naj per prvi priložnosti kak odpustik, kakoršni se zamore za verne mertve obrniti, zadobijo, in za ranjega, ako bi potreboval, obernejo. — Njegovo truplo naj — saj bližnjiši — k pokopališu spremijo.

12. Udje te družbe naj se zares po bratovsko med sabo ljubijo, in vsak naj se pri svoji vesti vsiga skerbno varuje, kar bi utegnilo mir in edinost med njimi razdreti.

13. Ravno tako naj pri volitvi prednika in njegovi-h namestnikov vsak ud tudi pri svoji vesti le pobožniga, gorečiga in serčnega mladenca voli, od kteriga zaupa, de bo zamogel to službo nar bolje opravljati.

Iz ponižnosti naj po ti službi nobeden ne hrepeni, in naj tistih ne zavida, kterim bo izročena, iz ponižnosti naj jo pa tudi vsak voljno prevzame, kterimu bo naložena.

14. Vsi udje družbe naj bojo predniku, in udje vsakiga oddelka tudi postavljenimu namestniku z resnično ljubeznijo in s spodobnim spošto-vanjem vdani. — Namestniki pa naj predniku vse odkritoserčno razodenejo, kar se med mladenči, ki so njih posebni skerbi izročeni, per-godi; naj pa tudi vse zvesto in pridno opravijo, kar jim prednik ali vižar naroči.

15. Vsak ud družbe, čeravno ni ne prednik ne namestnik, ima dolžnost tovarša, če vidi ali vé, de se ta v čem pregreši, z bratovsko ljubeznijo posvariti; če pa si ga pa sam popoboljšati ne upa, ali pa, če se je ta v kaki večí reči pre-

gresil, naj ga vižarju priporoči, vender vselej le iz keršanske ljubezni, nikoli ne iz zavidno-sti ali želje se maševati. Nasprot naj vsak posvarjenje tovarsevo z vso ponižnostjo in s hvaležnostjo sprejme. (K. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Zmed neduhovnov je do zdaj 5 rokodelcov, cversth korenjakov za afrikanski mision sprejetih, namreč: Martin Mikuš iz Rakitne, Jakob Kobilica iz Homca, Franz Boliš iz Moravc, Jože Kra-mar iz Ljubljane, in Janez Klančnik iz Dovjiga (Ja-nez Kajžar zavoljo bolezní ne more iti.). Ako bi se kateri želel iti, bi se mogel med 18. in 20. tega me-aca pri gospod L. Jeranu pri sv. Petru oglasiti. En klju-čavnicar (šloser) in spretin zadar bi se še rada sprejela.

Iz ipavskiga Sent-Vida, 25. maj. serpana. Med našimi deželani je star pregovor, de ko bi v Ipavi burje ne bilo, bi že tu na zemlji nebesa imeli. Nekaj resnice je tudi v tem, ker ni moč tajiti, de zemlja ipav-ska je posebno rodovitna, in de obložena z božjo dobrot-ljivostjo o jesenskim času zares človeka skor popolno zadovolji; je pa tudi gotovo, de silna burja mnogokrat v eni noci vso obilnost trudapolniga pridelka vniči. Vendar je tudi v tem oziru kraj memo kraja razločin, in slednji, ki je v močnim písu dolino prekoračil, bo pomnil, kje je Gavna Gorica, mičin homec sred pota med Sent-Vidam in ipavskim Tergam, in srečin, če se tam iz pokoršine do burje v grapo prek ceste ni zavalil.

Na to gorico — tako si ljudstvo pripoveduje — pride eniga dne, ko se je ravno iz sive zastave nad Nanosam burja čez sterne skalovje, v dolino valila, po poti iz Terga premožin vinski kupec. Štirje čversti konjiči se penijo na vso moč in vlečejo težik s sladkim vincam obložen voz, in že prot verhu gríca prirožljajo, kar prihruli burja in se vpre v voz kakor bi ne mislila pred jenjati, de se voz prekuene in polne barigle po cesti razvalijo. Z nadležno pihavko narberžje malo so-znanjen in osupnjen groze strašne nevihte pade voznik prav — prec na kolena, se ozira proti nebu in objubi, ako mu Bog v ti nevarnosti pomaga, de će biti na tem mestu o letu cerkvice. Kmaló se burja vtolaži, nevar-nost mine in z hvaležnim sercam preskerbi izgotovljenje storjene objube. — Naj je že pripovedka resnična ali ne, gotovo je, de na rodoviti livadi pod Gavno gorico cerkvice stoji, posvečene sv. Urbanu. Dolgo let opu-šena, ker nar stareji ljudje ne pomajjo, kadaj bi se bila v nji služba božja opravljala, je bila, ker brez vrat, le še pastirjem v deževju pribežališe. Dobrim ljudem je bila le vender vedno pri sercu, in kar se je dolgo želelo, kar se je leta in leta pričakovalo, se je vresničilo. — praznovali smo večraj slovesni blagoslov dolgo zanemarjene cerkvice sv. Urbana.

V nar lepšim vremenu, sprejet od toplih žarkov južniga soluca je dan nastopil, katerim je marsiktero pobožno serce v tihim veselju naprot gledalo. Mogočni strel soseskinih možnarjev in prijetni glasovi dveh, ve-likosti cerkve primerjenih novih zvonov so od zgodnjiga svitja se raziegali čez plan krasniga dola, ljudstvo k duhovni veselici klicajoči. Radosti nam je serce poska-kovalo, viditi iz bližnje in daljne okolice na lepi do-bravi neštevilno trumo pobožnih. Iz vsih strani so lju-dje vkup vreli, redko praznovane slovesnosti se vdeležiti, in v marsikteriga sivčika oslabeledim očesu se je solzica hvaležniga veselja lesketala, ker je še dan zagledal, kteriga je od njezne mladosti z nepopisljivim hrepene-njem dočakoval. Ob desetih se je začel slovesni blago-slov cerkvice; na to so visokočastiti g. dekan obdani od bližnje duhovšine veliko mašo imeli. Med sv. mašo

so čast. g. vikar s krepko besedo obilni množici poslušavcev razložili, kaj so ljudje od nekdanj v stari in novi zavezi za cerkve storili, in kaj bi tudi mi storiti imeli za lepoto tempelna našiga serca, in s kakšnim sercam bi imeli cerkve obiskati. — Po dokončanem slovesnim duhovnim opravilu se je vse prot cerkvi drenjalo lepo delo našiga rojaka, iderskiga malarja, kateri je zopet svojo umetnost dolgimu spominu izročil, ogledovati. —

Oveseljeni, de nam je Gospod Bog novo svetlase odperl, kamor se v dušnih in telesnih silah zateči smemo, smo se potem razšli s sercnim: Bog ohrani gorečnost Slovencev! Res, Bog jo nam le ohrani, ker ni še ugasnila. Popisana slovesnost nam obilno pričuje, de je še vnema za čast božjo v naši mili domovini. Vse stroške, ki so si pri popraviljanju te cerkve na 400 goldinarjev narasli, je sama vas Podraga plačala. Zraven tega so za lepoto božje veže vneti Podražanje lansko leto veliki altar in leca v svoji cerkvi ponovili in pozlatili, so si novo podobo cerkvenih pomočnikov svetiga Mohora in Fortunata omislili, in zdaj so se zopet noviga dela lotili. Namesto dosadajnih zavolj močniga vetra tukej navadnih in: v katerih po Krasu silna burja z majhnimi zvončiči tužno-razglasno klenka, hočejo svoji cerkvi lep, visok zvonik dozidati, in že so blizo 1500 goldinarjev v blagi namen podpisali. Tako je prav, tako je lepo. Podražanje, le verlo se podvezite! Dobra volja in denar vse storita, in obedvoje imate. H.

Iz Libušine 26. maliga serpana, 1853. C. — Milo zapejejo prelepo vibrani in glasni zvonovi na prijaznih hromca, kjer nad levim bregam visnjeve Soče cerkev svetiga Duha na Libušini stoji. Sto in sto oči iz brezštevilnih senozet, ki se po visoki in tri ure dolgi gori na desni strani omenjene reke razprostirajo, se zdeje tje obrne, od kodar se odmeva zvonov mili glas. Kosei prejenjajo in se naslonijo na svoje kose, ki se v žarkih juterniga solnea tesketajo; grabivkinje se usedejo pazno poslušat ginjaivo zvonenje. Vsi razumejo, kaj glasnih zvonov mlo petje pomeni, pa nobeden bi ne uganil, komu velja zdeje žalostna popotnica v neskončno večnost! Pobožni pravijo: „Bog daj, de bi bil srečen čas za tega, ki ga je zdeje v solbo poklical! Tudi mi bomo prišli enkrat na versto; de bi bili le prav in dobro pripravljani! Bog nam odverni naglo in neprevideno smert!“ — Drugi morebiti hvalijo mično petje lepo vbrauh zvonov, pa za to se nezmenimo, časa jih ta glas zdeje opominja. Se drugi morebiti clo v navadnim smehu nespodobne burke uganjajo, kakor bi imeli zagotavljenje, de jih smert nikdar doseglja ne bo. O de bi zamogli zvonovi tudi povedati, de tista deklica, kateri ravno mertvaško pesem odpevajo, je bila včeraj o tej uri tudi še zdrava in vesela, in nič manj mislila ni, kakor de bo dans že na parah ležala, njena duša pa pred ostrim sodnikom sojena! . . . morebiti bi marsikteriga druge misli obhajale. — Zato poslušajte! Mlada deklica, v 19. letu svoje starosti, je hotla na večer pred godam svoje kerstne pomočnice svete Ane s svojim očetam v sterni gori prenočiti, — kjer je oče travo kosil, heč pa za njim grabila in sušila, de bi se namreč dolgo in težavno pot do doma, in drugi dan spet nazaj, perhranila. Temna noč zemljo pokrije; oče in heč polčeta v senu pod milim nebam in mirno zaspita, nadjaje se, de bota po kratkim počivanju spet za delo prišla, in ako bo lepo vreme, ga prihodnji dan dokončala. Pa drugač je stalo v božjim neskončnim sklepu. Preden se juterna zarja prikaže, se zdere kamen nad spijočima; in hrusi po germovju ravno nad nju. Oče, ki ni več v terdnim spanju bil, naglo plane iz svojiga ležiša, in hoče tudi deklico sklicati. Ali ni bilo več

časa! Še enkrat kamen odleti, in spijoči deklici ravno na serce perleti! Prestrašen oče jo vzdigne in kliče, — pa ni se mu več oglasila, in se mu tudi več ne bo, dokler je mogočni glas poslednje trobente obudil ne bo. Njen duh pa iz uniga sveta vse opominja, in posebno mlade deklice: Bodite pripravljene, ker ne veste, kdaj Gospod tudi vas zakliče. Sicer pa vedite, de nebeški ženin ne gleda na telesno lepoto, tudi ne na lišp v obleki; le pobožno cisto serce njemu dopade. Kaj vam zatorej pomaga, če vas zapeljivi svet obraja, ako pa nebeški ženin vas zaverže in pred vami vrata zapre, kadar bote hotle k njemu na ženitvino? — Čujte! „Umerla deklica je sicer iz Seliš, pod Tominsko duhovnijo; se ji pa na Libušini odzvoni, ker ima seliška vas od nekdanj v Libušinski duhovni svoje pokopališe.“

Iz Gorice 28. mal. serpana 1853. Teržan. Žalostno novico Vam oznanim, de smo 21. dan tega mesca eniga naših bogoslovcev zgubili. Nemila smert nam je upapolniga, 21letniga Simona Zgombiča otočana iz Kerke pobrala, ki je po dolgi bolezni to dolino solz zapustil. Drugi dan, to je 22. t. m. zvečer, je bil na tukajšno pokopališe prenešen; spremili so ga g. učniki bogoslovja, in vsi bogoslovci. Po tem takim je Goriško bogoslovsko semenišče to leto že pet bogoslovcev zgubilo, štirje namreč so prostovoljno odstopili, in eden je umrl. Pač ne majhno število pri sadajnih okolšinah; kjer se povsod tožbe slišijo, de je vedpo manj mladenčev, ki bi pravo voljo imeli, se za sveti duhovski stan pripravljati. „Prositate tadaj gospodarja žetve, de naj pošlje delavcev v svojo žetev.“ — Mat. 9, 28.

Iz Dunaja v pismu g. L. Jerana do častitiga g. fajmostra pri sv. Petru, M. Svetličiča, zvemo med drugim, de je vodstvo Marijne družbe 10. dan kimovca t. l. za odhod iz Tersta v Afriko odločilo. Dozdaj se ni ne na Dunaju, ne v Ljubljani kak zidar za v Afriko oglasil. Kdor bi vender še želel, se tje podati, bi se znal, ce bi drugači ne bilo, tudi za dobro plačilo pogoditi, in vsaj ene leta tam za poskušnjo ostati. Čast. g. provikar, Dr. Ig. Knobleher, so prišli, kakor pišejo, v Kairo, in znajo tudi še do Aleksandrije novim misjonarjam na proti priti. Vročina pri Bariških zamurcih ni neki prevelika. V družli skušeniga vodja, kakor so g. apostolski provikar, bo popotvanje na vse strani dosti bolj varno in prijetno.

„Lütke Müller“, ki se je z vso svojo rodovino v katoliško cerkev vernil, je v Kolin poklican, de se bo vredništva slovitiga časnika „Deutsche Volkshalle“ vdeležval. — Florencourt, ki je zdaj na Dunaju, se bo še ta mesec v Kolin vernil, de bo veliki vrednik imevaniga časnika.

Mili darovi.

Za odkupljenje zamurčikov.

Učenci II. razreda v Teržicu 3 gold. 16 kraje. — F. D. 1 gold. — A. K. 1 gold. — M. 1 gold. — Katra 6 kraje. — Dobre duše iz Cirknice 11 gold. 13 kraje. — Iz Gaške fare: Jezus ni umerl za zlato in srebro, ampak za neumerjoče duše: pomagajmo toraj iz tamč dušam ubozih zamurcev! 9 gold. 20 kraje. — B. T. 1 goldinar. —

Mili darovi.

Za afrikanski mision: Andrej Gros iz Visnje Gore 2 gold. in 1 mernik češpeli. —